

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.189 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DAMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren in 1950 te Tamra en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 7 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de betrokkene heeft geen stortingen voorgelegd als bewijs ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zoon. Een handgeschreven verklaring wordt niet aanvaard als bewijs”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aan de Raad vraagt om *“(…) opnieuw wijzende, te zeggen voor recht dat mijn verzoekster wel degelijk in aanmerking komen om voornoemde verblijfskaart te ontvangen zoals voorzien in art 42 §3 van de Wet van 15 december 1980”* wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat hij in het voorliggend geschil als annulatierechter optreedt, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. De Raad is derhalve niet bevoegd een verblijfskaart toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het onontvankelijk is.

Verweerder werpt op dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat verzoekster in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, zoals wordt vereist door artikel 39/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De Raad stelt vast dat verzoekster een summier feitenrelaas in het verzoekschrift heeft opgenomen en een schending van de artikelen 40 bis §2, 4° en artikel 38 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

De exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 38 en 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing motiveert dat zij *“(…) niet (voldoet) aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de betrokkene heeft geen stortingen voorgelegd als bewijs ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zoon. Een handgeschreven verklaring wordt niet aanvaard als bewijs”*, terwijl nochtans op zich niet betwist wordt dat zij volledig ten laste is van haar zoon, bij wie zij verblijft, wat ook is gebleken uit de woonstcontrole die door de gemeente Borsbeek werd uitgevoerd. Verzoekster stelt dat de nodige wettelijke documenten in het dossier aanwezig zijn ter staving van het feit dat zij niet ten laste is van het OCMW, dat haar zoon over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt, dat zij blijkens het attest van samenstelling van gezin daadwerkelijk bij haar zoon verblijft en dat zij geen bron van inkomsten heeft. Verder heeft verzoekster aangetoond op 31 maart 2003 bij vonnis uit de echt gescheiden te zijn nadat zij gedurende 17 jaar door haar ex-echtgenoot verlaten is geweest. Verzoekster poneert dat zij geen enkele bron van inkomsten heeft, noch bezittingen waar ook ter wereld en volledig afhankelijk is van haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft en officieel in België woonachtig is. Verzoekster verduidelijkt dat zij sedert ettelijke jaren volledig van hem afhankelijk is, daar zij ook in Nederland bij haar zoon inwoonde, waardoor bijgevolg geen stortingsbewijzen van onderhoudsgelden kunnen worden voorgelegd. Ten bewijze hiervan kunnen enkel een aantal rekeningen en facturen op naam van verzoekster worden voorgelegd, die telkens werden betaald via de rekening van haar zoon. Verzoekster legt

aldus alternatieve bewijzen voor, van het feit dat zij in Nederland inwoonde bij haar zoon en dus geen onderhoudsbijdragen heeft ontvangen. Verzoekster concludeert dat zij bijgevolg voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen ten overvloede kan worden bewezen door getuigen zoals voorzien in artikel 38 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster, die op 9 juni 2008 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, **die ten hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Uit de bovenvermelde artikelen van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlands onderdaan zich slechts kan voegen bij deze Nederlandse onderdaan, voor zover hij/zij hem ten laste is. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoekster al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van haar Nederlandse zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie wordt verzocht om binnen de drie maanden een attest van onvermogen, **een bewijs van ten laste in het verleden**, een bewijs van inkomen van de gevestigde en een bewijs van niet ten laste van het OCMW, neer te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster onder meer het volgende document heeft neergelegd:

- paspoort
- loonfiches van haar zoon met betrekking tot verschillende tijdelijke jobs, later aangevuld met een arbeidsovereenkomst van 31u15 per week van onbepaalde duur.
- bewijs van onvermogen
- echtscheidingsakte van verzoekster
- attest van het OCMW dat zij niet ten laste is van het OCMW
- handgeschreven ten laste neming van verzoekster door haar zoon, met de vermelding dat zij voordien bij hem inwoonde in Nederland en België en er dus geen stortingen naar Marokko zijn kunnen gebeuren.
- uittreksel van de geboorteakte van de zoon met legalisatie

De gemeente Borsbeek heeft deze documenten aangevuld met een attest van gezinssamenstelling en een positief verslag van de politie waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk op het opgegeven adres verblijft.

De bestreden beslissing concludeerde het volgende:

“voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de betrokkene heeft geen stortingen voorgelegd

als bewijs ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zoon. Een handgeschreven verklaring wordt niet aanvaard als bewijs"

Verzoekster ontkent niet dat zij geen bewijs van stortingen heeft voorgelegd die dienen als bewijs dat zij in het verleden ten laste was van haar zoon, doch zij stelt dat zij sedert ettelijke jaren bij haar zoon verbleef en zij bijgevolg geen stortingsbewijzen van onderhoudsgelden kon voorleggen om de eenvoudige reden dat haar zoon alle financiële lasten van de huishouding op zich nam en alle aankopen of uitgaven die zij verrichtte op zich nam. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift wel een reeks facturen toe op haar naam, alsook rekeninguittreksels op naam van haar zoon, die aantonen dat hij deze facturen uit Nederland heeft betaald. In haar repliekmemorie verwijst verzoekster naar de verklaring die haar zoon heeft geschreven en meent ze dat dit als een alternatief bewijs moet worden aanvaard.

De Raad dient er echter benadrukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster legt deze documenten voor het eerst neer bij haar verzoekschrift en heeft deze documenten aldus niet binnen de gevraagde termijn van 3 maanden neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat deze hiervan niet op de hoogte was op het ogenblik dat zij een beslissing diende te nemen en het haar bijgevolg niet ten kwade kan worden genomen hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoekster verwijst naar de handgeschreven verklaring van haar zoon stelt de Raad vast dat een dergelijke handgeschreven verklaring geen sluitend bewijs vormt en dat het dan ook niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om dit niet als bewijs te aanvaarden.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verweerder concludeerde dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar zij geen stortingen heeft voorgelegd als bewijs ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zoon en daar een handgeschreven verklaring niet kan worden aanvaard als bewijs. Indien verzoekster overtuigd is dat deze documenten een bewijs vormen van het feit dat zij in het verleden ten laste was van haar zoon, dan kan zij deze steeds in het kader van een nieuwe aanvraag indienen.

Waar verzoekster nog stelt dat het feit dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet ten overvloede kan worden bewezen door getuigen zoals voorzien in artikel 38 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 38 van de Vreemdelingenwet een procedure is die kan worden gevolgd door een Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die in casu niet diende tussen te komen en wiens tussenkomst ook niet werd gevraagd, zodat verzoekster zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen.

In tegenstelling tot wat verzoekster aldus beweert, voldoet zij niet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.